

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI SVET

1

Številka: 061-01-1/2018/19
Ljubljana, 30. 3. 2018

Osnutek

Z a p i s n i k

**1. izredne seje Državnega sveta Republike Slovenije,
ki je bila v torek, 27. 3. 2018**

Predsednik je začel 1. izredno sejo Državnega sveta Republike Slovenije, ki jo je sklical na podlagi 53. člena Zakona o Državnem svetu in prvega odstavka 30. člena Poslovnika Državnega sveta Republike Slovenije.

Seja se je začela ob 16.00 in zaključila ob 19.31 uri.

Opravičili so se:

- Dejan Crnek
- Bojana Potočan
- Davorin Terčon

Ostali odsotni:

- Bojan Kekec
- Boris Popovič

Na sejo so bili vabljeni:

- mag. Mateja Vraničar Erman, ministrica za finance, ki opravlja tekoče posle (k 1. točki dnevnega reda),
- Branko Zorman, poslanec Državnega zbora (k 1. točki dnevnega reda),
- Irena Majcen, ministrica za okolje in prostor, ki opravlja tekoče posle (k 2. točki dnevnega reda) in
- mag. Dejan Židan, minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, ki opravlja tekoče posle (k 3. točki dnevnega reda).

Seje so se udeležili:

k 1. točki dnevnega reda:

- Branko Zorman, poslanec Državnega zbora,
- Gorazd Renčelj, državni sekretar, Ministrstvo za finance,
- Jelka Jerina Mandič, podsekretarka, Ministrstvo za finance,

k 2. točki dnevnega reda:

- Lidija Stebernak, državna sekretarka, Ministrstvo za okolje in prostor,
- Vesna Dragan, vodja Sektorja za stanovanja, Ministrstvo za okolje in prostor,

k 3. točki dnevnega reda:

- mag. Tanja Strniša, državna sekretarka, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
- Hermina Oberstar, Direktorat za kmetijstvo, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
- Janja Kokolj Prošek, Služba za podporo predelovalni industriji in promocijo kmetijskih in živilskih proizvodov, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
- Andrej Hafner, Služba za pravne zadeve, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
- Rok Žnidar, kabinet, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
- Maja Čepič, kabinet, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano.

* * *

O sklicu izredne seje je predsednik obvestil predsednika Državnega zbora Republike Slovenije dr. Milana Brgleza in predsednika Vlade Republike Slovenije dr. Mira Cerarja.

* * *

S sklicem 23. 3. 2018 so državne svetnice in svetniki prejeli dnevni red, ki je bil naslednji:

1. Predlog odločilnega veta na Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o igrah na srečo (ZIS-F), EPA 2540-VII
2. Predlog odločilnega veta na Zakon o nepremičninskem posredovanju (ZNPosr-1), EPA 2462-VII
3. Predlog odločilnega veta na Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1E), EPA 2464-VII

* * *

1. točka dnevnega reda:

- **Predlog odločilnega veta na Zakon o spremembah Zakona o igrah na srečo (ZIS-F), EPA 2540-VII**

Državni zbor je zakon sprejel na 39. redni seji 20. 3. 2018 in so ga državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem.

Predlog odločilnega veta skupine državnih svetnic in svetnikov (prvopodpisani Boris Šuštaršič), so državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem izredne seje.

Predlog odločilnega veta je obravnavala Komisija za gospodarstvo, obrt, turizem in finance.

Stališče Interesne skupine negospodarskih dejavnosti k predlogu odločilnega veta, da se o predlogu odločilnega veta glasuje tajno so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Na klop so državne svetnice in svetniki prejeli stališče Interesne skupine lokalnih interesov k predlogu odločilnega veta.

Poročilo komisije in predlog zahteve Državnega sveta, da Državni zbor pred razglasitvijo zakona o njem ponovno odloča, so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Predlog odločilnega veta je predstavil prvopodpisani pod predlog Boris Šuštaršič.

Besedo je imel Branko Zorman, poslanec Državnega zbora, kot predlagatelj zakona.

Besedo je imel Gorazd Renčelj, državni sekretar na Ministrstvu za finance.

Predsednica Komisije za gospodarstvo, obrt, turizem in finance mag. Marija Lah je predstavila poročilo komisije.

Razpravljali so: Igor Antauer, Franci Rokavec, dr. Matjaž Gams, Boris Šuštaršič, Rajko Fajt in Bojan Režun.

Na dileme iz razprave je odgovoril Branko Zorman, poslanec Državnega zbora.

Dodatno obrazložitev je podal predstavnik predlagateljev odločilnega veta prvopodpisani Boris Šuštaršič.

Predsednik je dal na glasovanje predlog stališča Interesne skupine negospodarskih dejavnosti, da se o Predlogu odločilnega veta na zakon glasuje tajno:

Predlog o tajnem glasovanju ni bil sprejet (32 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 14 jih je glasovalo za, 16 pa jih je bilo proti).

Predsednik je dal na glasovanje predlog zahteve:

Državni svet Republike Slovenije je na 1. izredni seji 27. 3. 2018, ob obravnavi Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o igrah na srečo (ZIS-F), ki ga je Državni zbor sprejel na 39. seji 20. 3. 2018, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06, 47/13 in 75/16), sprejel

ZAHTEVO,

da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o igrah na srečo (ZIS-F).

Obrazložitev:

Državni svet ugotavlja, da spremenjena ureditev na področju športnih stav ne bo prinesla napovedanih učinkov, temveč bo poslabšala stanje na sicer urejenem področju iger na srečo v Sloveniji. Evidentno je, da bo imela zdaj uzakonjena liberalizacija negativen vpliv na financiranje invalidskih, humanitarnih in celo športnih organizacij iz naslova koncesijskih dajatev.

Neizogibna posledica odprtja trga stav je dvig skladov za dobitke, kar posledično pomeni manj koncesijskih dajatev. Sprejeti zakon predstavlja preveliko tveganje, da bi se porušil sistem dolgoročnega in stabilnega financiranja invalidskih, humanitarnih in športnih organizacij.

Državni svet posebej poudarja, da je dejavnost prejemnikov sredstev za dobre namene že zdaj resno ogrožena zaradi uničujočih posledic 10 % davka od srečk in da se stanje še poslabšuje. Liberaliziran trg športnih stav bo to samo še pospeševal v negativni smeri.

Ukrepi za rešitev vprašanja nelegalne ponudbe iger na srečo v predlaganem zakonu niso predvideni, 10 % davek pa slovenske državljanke dobesedno ekonomsko stimulira, da za igre na srečo plačujejo tujim ponudnikom izven ozemlja Slovenije, zaradi česar so oškodovani tako slovenska država zaradi neplačanih davkov kakor tudi uporabniki sredstev za dobre namene.

Slovenska ureditev stav je skladna s pravom EU, trenutna ureditev torej ni v neskladju z evropskim pravnim redom (razen v delu, ki se nanaša na sedež prireditelja). Področje iger na srečo v Sloveniji dosega standarde odgovornega prirejanja, varnega igranja, primerne oglaševanja in preprečevanja nelegalnih aktivnosti, torej deluje dobro. To potrjuje, na primer,

majhna stopnja zasvojenosti ter visoka stopnja davčne in dajatvene učinkovitosti. Razlogov za hitro in parcialno spremembo zakonodaje ni.

Liberalna ureditev sama po sebi ne rešuje problema nelegalne ponudbe, saj se s tem problemom srečujejo tudi v državah, ki imajo liberalen (licenčni) sistem. Ukrepi za boj proti nelegalni ponudbi se v novem zakonu v ničemer ne razlikujejo od zdaj veljavnih.

Zakon ukinja pravno-formalno obliko lastništva prireditelja stav. Po novem so to lahko družinska podjetja ali samostojni podjetnik posameznik, kar bistveno povečuje možnost zlorabe dejavnosti za pranje denarja, prirejanje izidov in korupcijo. V invalidskih in humanitarnih organizacijah se zaradi sistemske odvisnosti od ustvarjenih sredstev za dobre namene odločno zavzemajo za to, da področje iger na srečo ostane državni monopol. Zanimivo je, da zakonu nasprotujejo tudi: Olimpijski komite Slovenije, Nogometna zveza Slovenije, Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij v Republiki Sloveniji in Smučarska zveza Slovenije. Poleg tega zakonu nasprotujejo tudi Vlada Republike Slovenije, Ministrstvo za finance in Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport. Zastavlja se torej vprašanje, komu je takšen zakon v interesu, kljub jasno izraženemu nasprotovanju ravno tistih, ki naj bi prejeli več sredstev.

Letošnja raziskava Mediane, narejena na reprezentativnem vzorcu 1810 oseb o ponudbi klasičnih iger na srečo v Sloveniji, kaže bistveno drugačno sliko, kot je navedena v obrazložitvi predloga zakona in demantira trditve o obsegu igranja na sivem trgu.

* * *

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Boris Šuštaršič.

Predlagana zahteva JE BILA SPREJETA (32 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 18 jih je glasovalo za, 12 pa jih je bilo proti).

2. točka dnevnega reda:

- **Predlog odločilnega veta na Zakon o nepremičninskem posredovanju (ZNPosr-1), EPA 2462-VII**

Državni zbor je zakon sprejel na 39. redni seji 20. 3. 2018 in so ga državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem.

Predlog odločilnega veta skupine državnih svetnic in svetnikov (prvopodpisani Mitja Gorenšček) so državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem izredne seje.

Predlog odločilnega veta je obravnavala Komisija za lokalno samoupravo in regionalni razvoj.

Poročilo komisije in predlog zahteve Državnega sveta, da Državni zbor pred razglasitvijo zakona o njem ponovno odloča, so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Stališče Interesne skupine lokalnih interesov k predlogu odločilnega veta so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Predlog odločilnega veta je predstavil prvopodpisani pod predlog Mitja Gorenšček.

Besedo je imela Lidija Stebernak, državna sekretarka na Ministrstvu za okolje in prostor, kot predstavnica predlagatelja zakona.

Predsednik Komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj Dušan Strnad je predstavil poročilo komisije.

Dodatno obrazložitev je podal predstavnik predlagateljev odločilnega veta prvopodpisani Mitja Gorenšček.

Dr. Matjaž Gams je imel besedo.

Predsednik je dal na glasovanje predlog zahteve:

Državni svet Republike Slovenije je na 1. izredni seji 27. 3. 2018, ob obravnavi Zakona o nepremičninskem posredovanju (ZNPosr-1), ki ga je Državni zbor sprejel na 39. seji 20. 3. 2018, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06, 47/13 in 75/16), sprejel

ZAHTEVO,

da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o nepremičninskem posredovanju (ZNPosr-1).

Obrazložitev:

Združenje družb za nepremičninsko posredovanje pri GZS-Zbornici za poslovanje z nepremičninami je že maja 2016 Ministrstvu za okolje in prostor posredovalo osnutek novega zakona, ki ureja nepremičninsko posredovanje, s katerim naj bi predvsem odpravili nekatere težave, ki so se pri izvajanju veljavnega zakona izkazale v praksi, in z namenom krepitve pravne varnosti potrošnikov in nepremičninskih družb z ustrezno korekcijo nekaterih nejasnih določb, ki v praksi povzročajo nejasnosti ter posledično zlorabe in spore. Ob pripravi osnutka zakona je stroka naredila analizo stanja na trgu in primerjalno pravni pregled nekaterih drugih EU ureditev, obenem pa je izvedla usklajevanje z ostalimi deležniki na trgu, predvsem Zvezo potrošnikov Slovenije in Tržnim inšpektoratom. Rezultat tega procesa je bil strokovno homogen osnutek zakona, ki je bil v pretežni meri usklajen z vsemi uporabniki.

Ministrstvo za okolje in prostor je nerazumljivo dolgo pripravljalo predlog novega zakona in prvi osnutek v javno obravnavo posredovalo šele junija 2017. V zadnjih mesecih preteklega leta pa je nerazumljivo pohitelo s pripravo končnega besedila Predloga zakona o nepremičninskem posredovanju (v nadaljevanju: predlog zakona), ki ga je Vlada sprejela na 160. seji 13. 12. 2017. Rezultat hitenja v zaključni fazi priprave predloga zakona in odsotnosti primerne strokovnega dialoga z deležniki je bil predlog zakona, ki je vseboval številne škodljive rešitve, zanemarljivo pa je nekatere, ki so bile v strokovnem dialogu med deležniki že v celoti usklajene. Tako predstavniki gospodarstva kot potrošnikov so na to opozorili v okviru obravnave na seji matičnega delovnega telesa Državnega zbora.

Predlog zakona je obravnavala tudi Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj, ki je v okviru svojih stališč predlog zakona sicer podprla, vendar obenem predlagala, da se v nadaljnjem postopku v največji možni meri upošteva stališča deležnikov. V celoti je podprla predlog, da se tudi v novem zakonu ohrani obvezno dodatno usposabljanje nepremičninskih posrednikov, ki ga podpirajo vsi deležniki.

Odbor Državnega zbora za infrastrukturo, okolje in prostor je na 37. seji 31. 1. 2018 kot matično delovno telo ob drugi obravnavi predloga zakona ugotovil, da so v zvezi z njegovo vsebino odprta in neusklajena številna vprašanja ter posledično prekinil obravnavo predloga zakona in resornemu ministrstvu naložil, da opravi nadaljnje usklajevanje z deležniki z namenom izboljšanja vsebine predloga zakona. Žal se resorno ministrstvo do nadaljevanja obravnave predloga zakona z deležniki, vsaj ne z vsemi, ni usklajevalo. Zato je vsebina predloga zakona tudi v nadaljevanju obravnave na 38. seji Odbora Državnega zbora za infrastrukturo, okolje in prostor 8. 3. 2018 ostala praktično enako neusklajena.

Na neusklajenost zakonskih rešitev in na neustreznost same vsebine Zakona o nepremičninskem posredovanju (v nadaljevanju: zakon) kaže številčnost amandmajev, ki jih je Odbor Državnega zbora za infrastrukturo, okolje in prostor v okviru druge obravnave sprejel in s tem bistveno vplival na konsistentnost zakonskih rešitev in povzročil dodatne nejasnosti, ki bodo povzročale izjemne težave pri izvajanju zakona. Ne glede na to je Državni zbor sprejel zakon, ob tem pa je bil še dodatno poslabšan s sprejetjem nekaterih dodatnih neargumentiranih amandmajev.

Rezultat zakonodajnega postopka v Državnem zboru je tako zakon, ki bo na trg vnesel številne težave zaradi nejasnih določb. Negativno bo vplival na pravno varnost vseh deležnikov v prometu z nepremičninami in bistveno povečal število (tudi sodnih) sporov. Posebej gre poudariti nekatere rešitve zakona, ki so verjetno tudi neustavne, na kar so opozarjali tudi predstavniki gospodarstva. V tem smislu Državni svet opozarja predvsem na:

- določbo tretjega odstavka 27. člena zakona, s katerim je zakonodajalec omejil višino dejanskih stroškov, ki jih nepremičninska družba zaračuna naročnikom. Ne da bi se spuščali v samo vsebino dejanskih stroškov, ki jih lahko nepremičninska družba zaračuna zgolj v primeru, da do realizacije posla ne pride iz razlogov na strani naročitelja, je treba poudariti, da v primeru, ko je višina stroškov omejena, ne moremo govoriti o dejanskih, temveč kvečjemu o administrativnih stroških. Predlagana določba je v tem smislu lahko ustavno sporna, saj preprečuje drugačen dogovor pogodbenih strank, s tem pa brez posebej utemeljenega razloga omejuje ustavno zagotovljeno svobodno gospodarsko pobudo. Poleg tega določba posega v pridobljene pravice, ki so določene v 848. členu Obligacijskega zakonika;
- določbo tretjega odstavka 23. člena zakona, ki določa, da najvišje dovoljeno plačilo za posredovanje brez davka na dodano vrednost pri najemni pogodbi za isto nepremičnino znaša 1 mesečno najemnino, ki je določena v najemni pogodbi za nepremičnino. Tudi v tem primeru gre za očitno omejevanje svobodne gospodarske pobude brez utemeljenega razloga, ob tem pa gre tudi za rešitev, ki bo škodovala vsem udeležencem v prometu z nepremičninami. Nepremičninske družbe bodo določene posle zaradi nerentabilnosti prisiljene zavračati in jim bo v tem smislu upadel promet, posledično pa bodo na slabšem tudi država in potrošniki. Država zato, ker je v praktično vseh poslih, v katerih sodeluje nepremičninski posrednik, ustrezno odveden predpisan davek, potrošniki pa zato, ker bodo zaradi nesodelovanja nepremičninskih posrednikov prepuščeni lastnemu znanju in strokovnosti. Posledično pa to pomeni, da bo njihov položaj v najemnih razmerjih še bolj šibak. Nedvomno bo takšna rešitev vplivala tudi na povečanje števila sporov med najemniki in najemodajalci, saj sodelovanje nepremičninskega posrednika običajno zagotavlja višjo pravno varnost vseh udeleženi.

Posebej Državni svet poudarja ukinitev obveznega dopolnilnega usposabljanja, katerega ohranitev podpirajo vsi deležniki. Trenutno za nepremičninske posrednike velja obveznost dopolnilnega usposabljanja na pet let, ki je po mnenju stroke eden od pglavitnih razlogov, da je nepremičninsko posredovanje v zadnjih desetih letih strokovno izjemno napredovalo. Medtem ko je resorno ministrstvo predlagalo, da se ta obveznost črta iz zakona, je v vseh fazah priprave predloga zakona in zakonodajnega postopka v Državnem zboru večina deležnikov (predstavniki gospodarstva, Zveza potrošnikov Slovenije, Tržni inšpektorat, skoraj vse poslanske skupine in pristojna komisija Državnega sveta) poudarjala, da podpirajo obvezno dopolnilno usposabljanje nepremičninskih posrednikov. Kljub temu je Odbor Državnega zbora za infrastrukturo, okolje in prostor ta predlog zavrnil in potrdil rešitev, ki jo je predlagalo resorno ministrstvo oz. Vlada. Ta rešitev bo dolgoročno zagotovo škodljiva za vse deležnike, pri čemer zakon v prehodnih določbah predvideva celo vrnitev licenc (po novem dovoljenj) posrednikom, ki so bile odvzete zaradi neizvajanja dopolnilnega izobraževanja od 2003.

Poleg navedenega je zakon prežet s številnimi terminološkimi in strokovnimi neskladji, ki bodo izjemno otežile njegovo uporabo v praksi. Posledice uveljavitve takšnega zakona bodo daljnosežne in negativne za vse, ki ga uporabljajo. Kot opozarja Državni svet, so predstavniki gospodarstva ves čas opozarjali na neuskklajenost in nedoslednost zakonskih rešitev, a brez uspeha. Poleg tega ni bilo popolnoma nobenega razloga, da se s sprejemom zakona hiti, saj trg deluje normalno. Prav tako ne smemo zanemariti dejstva, da podobni ukrepi, ki negativno vplivajo na izvajanje gospodarske dejavnosti, posledično vplivajo tudi na izgubo delovnih mest v tej dejavnosti.

Da bi omogočili dodaten razmislek o sprejetih rešitvah in potencialno omogočili izboljšanje zakona z dodatno strokovno razpravo, Državni svet predlaga, da Državni zbor ponovno odloča o zakonu in ga zavrne.

* * *

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Mitja Gorenšček.

Predlagana zahteva JE BILA SPREJETA (30 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 28 jih je glasovalo za, nihče pa ni bil proti).

3. točka dnevnega reda:

- **Predlog odločilnega veta na Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1E), EPA 2464-VII**

Državni zbor je zakon sprejel na 39. redni seji 22. 3. 2018 in so ga državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem.

Predlog odločilnega veta skupine državnih svetnic in svetnikov (prvopodpisana mag. Marija Lah) in Interesne skupine delojemalcev so državne svetnice in svetniki prejeli po elektronski pošti s sklicem izredne seje.

Predlog odločilnega veta je obravnavala Komisija za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano.

Poročilo komisije in predlog zahteve Državnega sveta, da Državni zbor pred razglasitvijo zakona o njem ponovno odloča, so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Stališče Interesne skupine lokalnih interesov k predlogu odločilnega veta so državne svetnice in svetniki prejeli na klop.

Predlog odločilnega veta je predstavila prvopodpisana pod predlog mag. Marija Lah.

Predstavnica predloga odločilnega veta Lidija Jerkič je predstavila predlog odločilnega veta v imenu Interesne skupine delojemalcev.

Besedo je imela mag. Tanja Strniša, državna sekretarka na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, kot predstavnica predlagatelja zakona.

Predsednik Komisije za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano Cvetko Zupančič je predstavil poročilo komisije.

Razpravljali so: Franc Kangler, Tone Hrovat, Marjan Maučec, mag. Marija Lah, mag. Ladislav Rožič, Lidija Jerkič, Franci Rokavec, Srečko Ocvirk, mag. Marija Lah (replika), Igor Antauer, Branko Tomažič, mag. Marija Lah (replika).

Dodatno obrazložitev je podala predstavnica predlagateljev zakona mag. Tanja Strniša, državna sekretarka na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano.

Predsednik je dal na glasovanje predlog zahteve:

Državni svet Republike Slovenije je na 1. izredni seji 27. 3. 2018, ob obravnavi Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1E), ki ga je Državni zbor sprejel na 39. seji 22. 3. 2018, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06, 47/13 in 75/16), sprejel

ZAHTEVO,

da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1E).

Obrazložitev:

Državni zbor je na 39. seji dne 22. 3. 2018 po skrajšanem postopku sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (v nadaljnjem besedilu: ZKme-1E), ki ga je v zakonodajni postopek vložila Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vlada).

Z ZKme-1E se spreminja 61.f člen ter dodajata 61.g, ki določa obvezno obličnost pogodb, in 61.h, ki ureja obveznost t. i. dolžnega nadzorstva in prepoved prenosa odgovornosti izvajanja dolžnega nadzorstva na drugo odgovorno osebo.

S spremembo 61.f člena ter z novim 61.g členom je povezan tudi 177.a člen, ki na novo predpisuje globe za prekršek, storjen s kršitvijo prej navedenih členov.

ZKme-1E v prehodnih in končni določbi ureja pričetek uporabe določb 61.f, 61.g in 61.h člena, uporabo določb ZKme-1E za postopke glede ravnanj iz 61.f člena v prehodnem obdobju in prehod na novo ureditev glede pogodb v verigi preskrbe s hrano, ki so bile sklenjene pred uveljavitvijo novele in bodo v trenutku njene uveljavitve še veljale, in sicer glede njihove uskladitve z novim 61.g členom ZKme-1E.

Državni svet meni, da je 61.f člena ZKme-1E v neskladju s 74. členom Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a; v nadaljnjem besedilu: Ustava), ker ne zadošča kriterijem ustavne dopustnosti zakonskih posegov v človekove pravice z vidika tretjega odstavka 15. člena Ustave (izkaz legitimnega, ustavno dopustnega razloga za poseg v človekove pravice; tako npr. Odl US št.U-I-201/14, U-I-202/14 z dne 19. 2. 2015 »Poseg v pravico do svobodne gospodarske pobude mora biti v skladu z Ustavo, če zakonodajalcu ne uspe izkazati javne koristi za tak poseg«) in z vidika 2. člena Ustave (načelo sorazmernosti).

Prav tako je 61.f člen (prvi in drugi odstavek) v nasprotju z 2. členom Ustave, ker krši načelo jasnosti in določnosti. Zakonske določbe so v neskladju z načelom jasnosti in določnosti, če iz njih ne izhaja jasno in določno pravni položaj naslovljencev norme oziroma iz njih ne izhaja jasno in določno, kako morajo ti v določenem položaju ravnati, da ne bodo kršili določb in jih posledično ne bodo doletele sankcije. To načelo zahteva, da so predpisi tako jasni in določni, da je mogoče nedvoumno ugotoviti namen in vsebino norme, kar omogoča posameznikom in pravnim osebam, da nedvoumno ugotovijo, ali so zavezanci, in če so, da vedo, kako morajo v določenem položaju ravnati ter kakšne bodo posledice, če ne bodo tako ravnali. To velja za vse predpise, zlasti pa je to pomembno pri tistih, ki vsebujejo pravne norme, s katerimi se določajo pravice ali obveznosti pravnih subjektov.

Drugi odstavek 61.f člena je po mnenju Državnega sveta tudi v neskladju s 14. členom Ustave. Podlaga v njem določene domneve o znatni tržni moči je namreč ustvarjeni letni promet subjekta v preteklem letu v Republiki Sloveniji, pri tem pa ni jasno (kar sicer velja tudi za prvi odstavek 61.f člena), na kaj se ustvarjeni letni promet nanaša: na ustvarjen promet na splošno ali na ustvarjen promet s hrano. S hrano trgujejo (in delujejo na nabavni ravni) tudi gospodarske družbe, kakršna je npr. družba, ki ustvarja promet predvsem z gorivom in drugimi proizvodi, ki niso hrana. Njihov položaj je zato glede na kriterij »ustvarjen letni promet« bistveno drugačen od položaja družb, ki izključno ali pretežno trgujejo s hrano. Zakonodajalec torej na podlagi kriterija ustvarjenega prometa na bistveno drugačne položaje veže enake pravne posledice. To pa 14. člen Ustave dopušča le, če ima zakonodajalec za takšno ravnanje stvaren razlog, ki izhaja iz narave stvari zakonskega urejanja, česar pa predlagatelj zakona in zakonodajalec v gradivu k predlogu ZKme-1E nista navedla.

Z dopolnitvijo predloga zakona je zakonodajalec skušal nekoliko jasneje in določneje opredeliti letni promet tako, da uporablja besedno zvezo »letni promet v skladu z zakonom, ki ureja preprečevanje omejevanja konkurence (v nadaljnjem besedilu: letni promet)«, vendar neskladje z načelom jasnosti in določnosti iz 2. člena Ustave ni nič manjše. Predvsem ne zaradi tega, ker Zakon o preprečevanju omejevanja konkurence (Uradni list RS, št. 36/08, 40/09, 26/11, 87/11, 57/12, 39/13 – odl. US, 63/13 – ZS-K, 33/14, 76/15 in 23/17; v nadaljnjem besedilu: ZOPmK-1) v prvem odstavku 3. člena, v katerem opredeljuje pomen izrazov, vsebuje vsaj tri definicije (pomene) »letnega prometa«, ki bi lahko bile relevantne za razlago letnega prometa iz 61.f člena. Takšna nejasnost in nedoločnost ni le v neskladju z 2. členom Ustave, temveč tudi 22. členom Ustave, v povezavi z določbami o prekrških pa tudi z načelom lex certa iz 28. člena Ustave.

K jasnosti in določnosti pojma »letni promet« ne prispeva niti uporaba besedne zveze »v Republiki Sloveniji« v drugem odstavku 61.f člena, ker je ta vezana na vsebino domneve o znatni tržni moči, kar ni isto, kot je letni promet po splošni klavzuli iz prvega odstavka.

Iz sprejetega besedila zakona še vedno ne izhaja jasno in določno, ali zahteve iz 61.f člena veljajo za vsa podjetja, ki se ukvarjajo s prodajo prehranskih izdelkov, ne glede na to, kolikšen delež ta predstavlja v celotni prodaji in s tem v strukturi letnega prometa. To pomeni, da je ureditev še vedno neskladna z načelom enakosti pred zakonom iz 14. člena Ustave. Na to ugotovitev ne vpliva niti določba novega petega odstavka 61.f člena, ki izključuje uporabo tega člena za razmerja med zadrugo in člani zadruge.

V povezavi z določbami o nadzoru (sedmi odstavek 172. člena) in o prekrških (177.a člen) pa nejasnost in nedoločnost dobi dodatno z vidika Ustave vprašljivo razsežnost. Na seji Odbora Državnega zbora za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, je namreč predstavnik Javne agencije Republike Slovenije za varstvo konkurence poudaril, da »predlog zakona podpira, saj predstavlja nek minimum, ki je potreben, da se bo zakon lahko učinkoviteje izvajal. Glede pomislekov, da se predlagane rešitve predložene novele zakona prepletajo z rešitvami v Zakonu o preprečevanju omejevanja konkurence v smislu zlorab prevladujočega položaja, pa je izrazil prepričanje, da so ti pomisleki neutemeljeni, saj so pri slednjem dokazni postopki mnogo zahtevnejši« (iz Poročila Odbora Državnega zbora za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu ZKMe-1E, skrajšani postopek, EPA 2464-VII, št. 322-01/17-36/ z dne 8. 3. 2018).

Takšna razlaga predstavnika organizacije, ki je nadzorna in prekrškovna institucija glede izvajanja in kršitev določb 61.f člena, kaže na to, da je bil že predlog zakonske ureditve do te mere nejasen in nedoločen, da omogoča razlage o njegovi uporabi, ki niso v skladu z Ustavo. Niso v skladu z Ustavo zaradi tega, ker so glede na sedmi odstavek 172. člena nekonsistentne (2. člen Ustave), saj je v njem izrecno zapisano, da se nadzorni in prekrškovni postopek vodita na podlagi uporabe določb ZPOmK-1. Torej dokazni postopki niso nič manj zahtevni. Poleg tega bi bili, če bi bili manj zahtevni, tudi neustavni. Neustavni zaradi tega, ker ne bi zadostili standardom iz odločbe Ustavnega sodišča št. U-40/12 z dne 11. 4. 2013, katere posledica je bila sprememba določb ZPOmK-1 (njihova uskladitev z Ustavo) v delu, ki se nanaša na nadzorni postopek. Če bi sledili razlagi o manj zahtevnem postopku, bi to vodilo v obid teh določb ZPOmK-1, kar pomeni, da določbe ZKme-1E predstavljajo sredstvo za obid ustavnopravnih standardov za tovrstni nadzor.

Tretji odstavek 61.f člena je v neskladju z 2., 28. in 87. členom Ustave. Z 2. členom Ustave je v neskladju zato, ker v nasprotju s kriteriji, oblikovanimi v praksi Ustavnega sodišča, ne opredeljuje nedovoljenih ravnanj taksativno, temveč primeroma, pri čemer zakon ne vsebuje okvira (kar je zahteva 87. člena Ustave), ki bi bil merilo za morebitno opredeljevanje drugih ravnanj (poleg naštetih) kot nedovoljenih v okviru nadzornih postopkov. Takšna kršitev načela jasnosti in določnosti je z ustavnopravnega vidika še posebej občutljiva, če se na nejasno in nedoločno normo navezujejo kaznovalne sankcije, kot je to v obravnavanem primeru. Načelo jasnosti in določnosti ima namreč posebno težo na področju kaznovalnih pravnih (zakonskih) norm, kakšne so določbe o prekrških, kaže pa se kot zahteva po lex certa, ki je vsebovana v 28. členu Ustave. Tej ustavni zahtevi pa ni zadoščeno, če zakonska

določba ravnanja, katerih kršitev je sankcionirana z globo za storjeni prekršek, predpisuje primeroma. Zato je tretji odstavek 61.f člena v povezavi s 177.a členom ZKmet-1E v neskladju s prvim odstavkom 28. člena Ustave.

Četrti odstavek 61.f člena, ki določa, da je pogodba v delu, ki vsebuje nedovoljena ravnanja, nična, je v neskladju s 87. členom Ustave. Ničnost lahko nastopi samo, če je ničnostni razlog obstajal v času sklenitve pogodbe, v vsakem primeru pa mora biti ničnosti razlog (v obravnavanem primeru nezakoniti ravnanje) določen z zakonom. Ne more biti prepuščen nadzornemu organu. Če bo ta namreč v okviru nadzora nad izvajanjem tretjega odstavka 61.f člena, na podlagi primeroma (»zlasti«) določenih nezakonitih ravnanj kot nezakonito ravnanje opredelil tudi kakšno drugo ravnanje stranke iz prvega odstavka 61.f člena, to ne bo imelo za posledico le izrek globe za prekršek, temveč bo imelo za posledico tudi ničnost pogodbe na podlagi četrtega odstavka 61.f člena. S takšno zakonsko normo zakonodajalec, glede na ustaljeno prakso Ustavnega sodišča in njegovo razlago vsebine 87. člena Ustave krši ne le svojo zakonodajno dolžnost iz 87. člena Ustave, temveč tudi načelo delitve oblasti iz drugega odstavka 3. člena Ustave.

Ustavnopравни pomisleki se pri 61.h členu ZKme-1E porajajo v zvezi z odgovornostjo (tudi kaznovalno, to je odgovornostjo za prekršek) članov vodstvenih ali nadzornih organov. Najprej zato, ker ni jasno, kako se bo takšna »kolektivna« odgovornost ugotavljala in kako se je bo lahko posamezen član organa razbremenil. Poleg tega pa tudi zaradi tega, ker je 61.f člen v neskladju z lex certa, kar pomeni, da ni jasno in določno opredeljeno, za kaj bodo sploh odgovarjali. Odgovarjali bodo za »zlasti«, torej za primeroma določene kršitve. Tega pa 28. člen Ustave ne dopušča. In kdo bo v resnici odgovarjal: člani vodstvenega **ali** člani nadzornega organa – bo prekrškovni organ lahko izbiral? Pri tem dodatno zmedo povzroča opredelitev odgovornosti odgovorne osebe po drugem odstavku 177.a člena, saj zaradi spremembe drugega odstavka 61.g člena ni jasno, kdo je odgovorna oseba pravne osebe iz drugega odstavka 177.a člena. Je to odgovorna oseba pravne osebe v smislu ZPOMK-1, po katerem bo tekel nadzorni in posledično prekrškovni postopek, ali so to osebe iz 61.g člena (torej člani vodstvenih **ali** nadzornih organov), ki svoje odgovornosti za izvajanje dolžnega nadzorstva ne morejo prenesti na drugo odgovorno osebo? Ali je to odgovorna oseba, na katero ni mogoče prenesti odgovornosti po drugem odstavku 61.g člena?

Glede prvega odstavka 177.a člena ostajajo ustavnopravni zadržki glede neskladnosti z 28. členom Ustave zaradi njegovega sklicevanja na 61.f in 61.g člen. Gre za neskladje z ustavnim načelom zakonitosti v kaznovalnem pravu.

Četrti odstavek 14. člena ZKme-1E je v neskladju z 2. in 74. členom Ustave. Z 2. členom Ustave je v neskladju, ker posega v obstoječa pogodbeno razmerja v nasprotju z zahtevami, ki za ustavno dopustnost takšnega zakonodajalčevega ravnanja izhajajo iz načela varstva zaupanja v pravo (pravne varnosti), ki je eno od načel pravne države iz 2. člena Ustave. Iz zakonodajnega gradiva namreč ni razvidno, ali in kako je zakonodajalec naredil oceno, iz katere bi izhajalo, da pravnega položaja, kakršen izhaja iz sklenjenih pogodb, ki bodo veljale po koncu leta 2019, ni poslabšal arbitrarno, to je brez stvarnega razloga, utemeljenega v prevladujočem javnem interesu. Ker tega ni storil je (bo) s četrtem odstavkom 14. člena kršil ne le 2. člen Ustave, temveč posledično na ustavno nedopusten način posegel tudi v pogodbeno svobodo, ki je del svobodne gospodarske pobude iz 74. člena Ustave.

Dodatno nejasnost pa vsebuje drugi odstavek 14. člena, po katerem se postopki glede nedovoljenih ravnanj iz veljavnega 61.f člena ZKme-1, ki so se (se bodo) zgodila pred uveljavitvijo novele ZKme-1E, izvedejo po dosedanjih predpisih – torej po ZKme-1, kot bo veljal do uveljavitve novele ZKme-1E. Glede na to, da se bodo z novelo ZKme-1E uveljavljali 61.f, 61.g in 61.h člen začeli uporabljati šele 1. 1. 2019, do takrat pa se bo uporabljal veljavni 61.f člen ZKme-1, ni jasno, katere kazenske določbe se bodo uporabljale za njegove kršitve po uveljavitvi novele ZKme-1E. ZKme-1E v 14. členu ne določa, da se za kršitve veljavnega 61.f člena po uveljavitvi novele ZKme-1E do pričetka uporabe spremenjenega 61.f člena in uporabe novih 61.g in 61.h členov uporabljajo določbe 177.

člena ZKme-1, ki določa sankcije za prekrške zaradi kršitve veljavnega 61.f člena. Niti ne določa, da se 177.a člen začne uporabljati 1. 1. 2019.

Takšna opustitev zakonske ureditve omogoča razlago, da kršitve veljavnega 61.f člena ZKme-1 v času med trenutkom uveljavitve novele ZKme-1E in 1. 1. 2019 ne bodo sankcionirane, ali pa razlago, da bodo kršitve sankcionirane kar po 177.a členu novele Zkme-1E. Zato je takšna ureditev zakonske ureditve že sama po sebi v neskladju z 28. členom Ustave. Poleg tega določa tudi nekonsistentnost (2. člen Ustave), saj 177.a člen v prvem odstavku govori o kršitvi 61.f in 61.g člena, kar kaže na namen zakonodajalca, da veže izrek globe iz prvega odstavka 177.a člena na kršitve 61.f in 61.g člena, kot bosta uzakonjena (in se začela uporabljati) z novelo ZKme-1E. Povsem nejasno pa ostaja tudi, kdo bo v tem vmesnem času odgovorna oseba iz drugega odstavka 177.a člena.

Z ZKme-1E se uvaja tudi občasno in začasno delo v kmetijstvu in to na način, da bi se začasno in občasno delo opravljalo na podlagi pogodbe civilnega prava. Tovrsten princip opravljanja dela predstavlja izjemo od temeljnega pravila določenega z zakonom o delovnih razmerjih, ki izrecno določa, da se delo ne sme opravljati na podlagi pogodbe civilnega prava, če so podani elementi delovnega razmerja. In v konkretnem primeru so ti elementi vsekakor podani. Zakonodajalec tako z predvideno možnostjo uvajanja opravljanja začasnega in občasnega dela v kmetijstvu zavestno negira določbe Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 21/13, 78/13 – popr., 47/15 – ZZSDT, 33/16 – PZ-F, 52/16 in 15/17 – odl. US; v nadaljnjem besedilu ZDR-1) in v slovenski trg dela uvaja prekarne oblike opravljanja dela in to kljub dejstvu, da Zakon o delovnih razmerjih izrecno določa, da se za opravljanje sezonskega dela lahko sklene pogodbe o zaposlitvi za določen čas (54.čl. ZDR-1).

Zakona z ureditvijo začasnega in občasnega dela v Zakonu o kmetijstvu povzroča tudi popolnoma nesistemski pristop urejanja trga dela in pravic delavcev v Sloveniji. Gre namreč za drobljenje pravne ureditve delovnih razmerij (opravljanja dela), ki nima nikakršne dejanske podlage. Ima pa za posledico bistveno zmanjšano pravno varnost ljudi, ki bodo delo opravljali. Manjši obseg pravic, ki jih predlog zakona priznava ljudem, ki bodo opravljali delo v kmetijstvu, pa vsekakor ne predstavlja enakopravnega varstva pravic v primerjavi z delavci, ki delajo v drugih, zakonitih oblikah. S tem pa zakonodajalec tudi zavestno prispeva ne samo k prekarizaciji delovnih razmerij, ampak tudi k socialnemu dumpingu na trgu dela na področju kmetijstva. Nesporno bodo namreč delavci, ki bodo delo opravljali na podlagi določb, sprejetih v ZKmet-1E, precej cenejši od tistih, ki delo opravljajo na podlagi sklenjenih pogodbe o zaposlitvi.

Na nepotrebnost posebne ureditve začasnega in občasnega dela v kmetijstvu, nesistemski pristop in na drobljenje pravne varnosti delavcev je opozorila že Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora v svojem mnenju k predlogu zakona ZKme-1E. Razlogov, zakaj zakonodajalec njenega mnenja ni upošteval in je vztrajal pri predlogu, si ne znamo razlagati drugače, kot da se namenoma uvaja prekarizacijo in socialni dumping na področje opravljanja dela v kmetijstvu.

Pri tem velja tudi opozoriti, da se začasno in občasno delo lahko v Sloveniji opravlja že danes. In sicer ob obstoju določenih pogojev in na podlagi vrednotnic oziroma začasnih. Zakaj zakonodajalec ne priznava že obstoječega sistema začasnega in občasnega dela (t.j. sistema vrednotnic oziroma začasnih) nam ni znano, niti ni podal utemeljenih razlogov. V zvezi z veljavno ureditvijo začasnega in občasnega dela je treba še poudariti, da je ta bila usklajena med socialnimi partnerji, člani Ekonomsko-socialnega sveta Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: ESS), predlagatelj zakona pa pred vložitev novele zakona v zakonodajni postopek predlagane ureditve začasnega in občasnega dela v kmetijstvu ni usklajeval z vsemi člani ESS. Reprezentativne sindikate, člane ESS, je namreč popolnoma izključil iz dialoga. Iz spremnega gradiva je sicer moč razbrati, da se je usklajeval s Sindikatом kmetov, ki pa v konkretnem primeru zastopa tiste osebe, pri katerih bi se naj začasno in občasno delo opravljalo, torej t. i. "delodajalce". Zato je o socialnem dialogu in spoštovanju socialnih partnerjev v konkretnem primeru popolnoma nesmiselno govoriti. Na

nespoštovanje standardov socialnega dialoga v Republiki Slovenije in na potrebo po usklajevanju predlaganih sprememb so vse reprezentativne sindikalne centrale opozorile pristojno ministrstvo že z dopisom z dne 19. 1. 2018. Žal brez uspeha.

Upoštevač navedeno ter ob dejstvu, da sprejeta ureditev posega na trg dela, ima izostanek socialnega dialoga v konkretnem primeru za posledico tudi kršitev Pravil o delovanju ESS in v določenem delu tudi kršitev Resolucije o normativni dejavnosti, ki jo je že pred časom sprejel Državni zbor.

Že v okviru razprave o predlogu ZKme-1E je bil izražen očitek, da je predlog vložen v obravnavo po skrajšanem zakonodajnem postopku. Opozorjeno je bilo, da ne gre zgolj za manjše oziroma manj zahtevne spremembe, temveč gre za korenite posege v besedilo veljavnega zakona, ki bodo povzročile pomembne spremembe na področju urejanja verige preskrbe s hrano in na novo definirale pogodbeno razmerja med tržnimi udeleženci. Poleg tega novela vsebuje povsem novo poglavje, ki se nanaša na začasno ali občasno delo v kmetijstvu, kar prav tako ni mogoče šteti kot manj zahtevne spremembe in dopolnitve zakona.

Ugotavljamo, da ne drži navedba predlagatelja zakona, da gre pri spremembah in dopolnitvah 61.f člena predloga ZKme-1E za zgolj bolj jasno in določno opredelitev v tem členu že vsebovane vsebine. Vendar tudi če odmislimo 61.f člen, se ni mogoče izogniti drugim vsebinam sprememb in dopolnitev tega dela predloga ZKme-1E, ki nikakor ne sodijo v okvir manj zahtevnih sprememb in dopolnitev zakona. V prvi vrsti gre za določanje novih obveznosti trgovskim organizacijam (61.h člen), za sprejem zakonskih določb, ki posegajo v svobodno gospodarsko pobudo iz 74. člena Ustave, ki je varovana kot človekova pravica, za sprejem zakonskih določb, ki posegajo v že obstoječa pogodbeno razmerja, ki so varovana s 74. členom Ustave (61.g člen v povezavi s četrtem odstavkom 14. člena), za določanje civilnopравниh sankcij (četrty odstavek 61.f člena) in kaznovalnih sankcij (177.a člen) ter nenazadnje za določanje novih obveznosti za proračun (sedmi odstavek 172. člena).

Ustavno sodišče je glede presoje ustavnosti zakonodajnega postopka v odločbi št. U-I-54/09 z dne 14. 4. 2011 med drugim zapisalo, da nadzor nad izvrševanjem zakonodajne funkcije izvaja Ustavno sodišče, pri čemer ne presoja tega, ali so zakoni po svoji vsebini skladni z Ustavo, temveč tudi, ali so bili sprejeti po postopku, ki je bil izveden v skladu z Ustavo.

V Ustavi je postopek sprejemanja zakona določen v 89. členu. Po njem Državni zbor sprejema zakone v večfaznem postopku, če ni s poslovnikom drugače določeno. Večfazni postopek je torej pravilo, ki ga zakonodajalcu nalaga Ustava. Dopusča sicer, da se s poslovnikom določi drugače, vendar je to izjema. Izjeme pa je treba vedno razlagati restriktivno, še posebej, če gre za izjeme od ustavne zapovedi. Zato je treba tudi poslovniško določbo, po kateri se lahko zakon sprejme po skrajšanem postopku, če gre za manj zahtevne spremembe in dopolnitve zakona, razlagati restriktivno in ne ekstenzivno, tako da se skuša pod preprogo manj zahtevnih sprememb in dopolnitev pomesti nove zakonske določbe, ki na novo konstituirajo ne le obveznosti, temveč tudi sankcije za njihovo kršitev (zlasti npr. 61.g člen in z njim povezani 177.a člen ter 61.h člen). V takšnem primeru lahko govorimo o zlorabi skrajšanega zakonodajnega postopka. Razlog za takšno stališče izhaja iz ustaljene prakse Ustavnega sodišča, iz katere je mogoče izluščiti, da je temeljni kriterij za presojo ustavnosti (skrajšanega) zakonodajnega postopka prav urejanje pravic in obveznosti posameznikov in pravnih oseb (tako npr. že v odločbi št. U-I-135/92 z dne 30. 6. 1994). Za njihovo urejanje Ustava terjaja večfazni zakonodajni postopek, kar izhaja že iz 1. člena Ustave, torej iz demokratične narave državne ureditve.

Sklepno je mogoče ugotoviti, da nedorečena, nekonsistentna, predvsem pa nejasna in nedoločna vsebina predlaganih spremenjenih, dopoljenih in novih zakonskih določb o nedovoljenih ravnanjih, o obliki pogodbe in dolžnem nadzorstvu ter z njimi povezanih prekrškovnih določb, ne pomeni le navedenih neskladij z Ustavo, temveč bo vodila tudi v izničenje zakonodajalčevega namena, ki ga ta zasleduje z novelo ZKme-1E. Cilj oziroma namen zakonodajalca pri sprejemanju zakonskih določb je namreč temeljno vodilo izvršilni

veji oblasti pri izdajanju podzakonskih aktov, prav tako pa tudi pri nadzoru njihovega izvajanja, kar je temeljna zahteva drugega odstavka 120. člena Ustave.

Nedodelanost in posledično otežena izvedljivost, če ne že kar neizvedljivost določb novele, pa silijo podjetja iz prvega odstavka 61.f člena v iskanje novih poslovnih modelov, v katerih se kot najenostavnejša rešitev kaže sprememba dobaviteljev. Z drugimi besedami to pomeni zamenjavo domačih dobaviteljev s tujimi. To vsekakor ni namen zakonodajalca, vendar, kot rečeno, nedodelana, protislovna ter nejasna in nedoločna, nenazadnje pa tudi neustavna, ureditev potiska trgovske organizacije v nasprotno smer od zelenega cilja.

* * *

Za poročevalko na seji Državnega sveta je bila določena državna svetnica mag. Marija Lah.

Predlagana zahteva NI BILA SPREJETA (30 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 8 jih je glasovalo za, 21 pa jih je bilo proti).

Državni svetnik Milan Ozimič je podal proceduralni predlog, da se ponovi glasovanje o predlogu zahteve Državnega sveta.

Predsednik je dal na glasovanje predlog o ponovnem glasovanju o predlogu zahteve Državnega sveta:

Predlagana predlog JE BIL SPREJET (29 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 17 jih je glasovalo za, 8 pa jih je bilo proti).

Predsednik je ponovno dal na glasovanje predlog zahteve:

Predlagana zahteva NI BILA SPREJETA (28 državnih svetnic in svetnikov je prijavilo prisotnost, 7 jih je glasovalo za, 23 pa jih je bilo proti).

- - -

Predsednik je zaključil 1. izredno sejo Državnega sveta Republike Slovenije in se državnim svetnicam in svetnikom ter vabljenim zahvalil za razpravo in sodelovanje.

Dr. Dušan Štrus
sekretar

Alojz Kovšca
predsednik